

5. velikonočna nedelja – leto C

Nova zapoved

Ko je šel ven, je Jezus rekel: »Zdaj je Sin človekov poveličan in Bog je poveličan v njem. Če je Bog poveličan v njem, ga bo tudi Bog poveličal v sebi; in poveličal ga bo takoj. Otroci, le malo časa bom še z vami. Iskali me boste, in kakor sem rekel Judom, zdaj pravim tudi vam: Kamor grem jaz, vi ne morete priti. Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.« Jn 13,31-35

Ljubite se med seboj

Opravičujem se vsem, ki ste tako dolgo čakali na pridigo. Bil sem na romanju v Assisiju, Orvietu in Triviglianu. Ko sem prišel domov, sem izkoristil lepo vreme za delo na njivi in na vrtu. To ni ravno pobožno delo, a ga vidim kot potrebnega v povezavi z delom z ljudmi. No, ne bi smelo krasti časa za oznanjevanje, a Bog pošilja dež in sonce po svoji meri. Ker se tako Bog kot njegovo vreme ne dasta voditi, se mu moramo podrediti. Upam, da to ni izgovor.

»Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!« nam naroča Jezus. Kaj pomeni ljubiti? Enega od odgovorov na to vprašanje vidim v logiki, ki nam jo ponuja pogled na življenje Frančiška Asiškega. Ob njem smo se ustavili na romanju v razmišljanju pod naslovom Brat Frančišek - Pot rasti od starega do novega človeka. Štirje dnevi, štirje koraki: Srečanje z Gospodom in odpoved svetu, Blizu ubogim, Odpoved staršem, Popolna predanost Njemu. Ta razmišljanja lahko razumem tudi kot uresničitev Jezusove zapovedi ljubezni.

Frančišek je iskal izpolnitev svojega življenja, želel se je uresničiti. Ko ga je svet vedno bolj puščal praznega, je bil čas za poseben božji dotik. Bog ga je preprosto vprašal: Komu hočeš služiti: služabniku ali gospodarju? Odgovor je bil jasen: Gospodarju. Ljubiti najprej pomeni spoznati, čemu je vredno posvetiti življenje. Odločitvi za, pa sledi odpoved. Seveda tudi Frančišku ni ravno ugajalo tisto drugo: odpovedati se svetu. To je bilo pretežko. Zato je še nekaj časa kolebal med svetom in Bogom. Nazadnje je odločitev dozorela. Te odločitve ni mogel več preklicati. Kdor zares ljubi, mora vztrajati.

Odločitvi za Boga je spontano sledilo približevanje ubogim. Kjer je Gospodar najbolj ubog med ubogimi, drugi ne more, da ne bi postal moj brat. Ko je Frančiške srečal Gospoda med izobčenimi na križu, ga ni mogel prezreti med gobavci. Tam je našel istega Gospoda, le obleka je bila drugačna. Če se mu je Gospod prvič prikazal, ko se je soočal s svojo notranjo revščino in praznino, ga je moral v drugo srečati med asiškimi gobavci. Kljub gnusu, ki ga je zbuvalo trohnenje, so mu gobavci postajali vedno bolj bratje.

To bratstvo pa presega ono bratstvo iz otroštva: družino. Dom, starši, domača hiša, domača kri, vse to je na enkrat pretesno. Kdor kakor Frančišek spozna svobodo novega bratstva, ga ne morejo vezati tako minljive vezi. Še več. Ker bi zaustavljale neustavljivo rast, jih je Frančišek moral pretrgati. Slek se je pred Assisijem, pred škofom in očetom in izpovedal svojo ljubezen, ki ga je zavezovala le še enemu Očetu.

To pa je tudi zadnja zaveza: Postati ves Njegov. Na gori La Verni se mu je dokončno izročil. Ko izpolnjevanje Očetove volje ni bilo več mogoče v kategorijah tega sveta – bratstvo, ki ga je utemeljil Bog sam, ni hotelo sprejeti Njegovih pravil, – je ljubezen zahtevala le še eno: popolna odpoved lastni volji, izročitev duše v Očetove roke. In Frančišek se je v ljubezni znašel privit na križ in križan s Križanim.

To je pot ljubezni, to pomeni ljubiti, kakor nas je ljubil Gospod. Odpovedati se lažnim mikom tega sveta, videti sebe in bližnje v ranah in v vseh ljubiti Gospoda, odpovedati se vezem domače družine, da bi lahko dokončno ljubili: v popolnem darovanju kot očetje in matere, kot njegovi bratje in sestre, vsak na poti, na katero nas kliče Gospod.

Da bi ljubili, se moramo ves čas odločati za ljubezen in odpovedovati sebi. Kako preprosto, jasno in osvobajajoče! In kako boleče. Gospod, zakaj nisi ločil ljubezni od križa? On že ve, nam pa tega niti ni potrebno vedeti. Le podati se moramo na pot ljubezni, naj stane kolikor hoče.